

BON CAMÍ!

Impressiona desitjar-se mútuament
un "bon Camí!" amb altres pelegrins que
no coneixes

El curs 2011-2012 ha estat el primer que vam assumir el compromís directe de formar les voluntàries que el curs 2012-2013 seran a Panamà després de la firma de l'acord de col·laboració entre el programa internacional de voluntariat "Weltwärts" i la nostra associació. En concret la Judith Schnurr i l'Elena Fenchel, que des del 7 d'agost ja hi son a Panamà, han fet els 15 dies de formació obligatoris abans de la seva partida amb nosaltres. A més d'elles, també estan des de final de juliol a Perú l'Anne Laible i la Lara Hönig, dues voluntàries de l'institut Robert-Bosch-Gymnasium a Langenau. La formació de l'Anne i la Lara s'ha dut a terme a través del BDKJ (Bund der Deutschen Katholischen Jugend), una espècie de delegació de Joventut del Bisbat de Rottenburg-Stuttgart, amb qui vam signar un conveni per tres anys.

L'experiència dels anys precedents ens ha ensenyat que és important establir un vincle més personal amb les nostres voluntàries. Aquest desig el vam concretar amb la idea de fer 8 dies de formació fent junts part del Camí de Santiago a Espanya. Ens interessava prioritzar la convivència i la naturalesa, així com els vincles amb Espanya, per l'idioma i la nostra associació agermanada "Clam per la Dignitat". Del 23 al 30 de maig passat l'Anne, la Lara, l'Elena, la Judith junt amb l'equip de formació format per la Stephanie Wildenberg, l'Anne Wittmann i el que escriu, vam agafar la motxilla i vam volar de Stuttgart a Bilbao. El nostre objectiu no era fer llargues caminades diàries ni arribar a Santiago, però sí que ens sentíem peregrins. Amb una mitjana diària d'uns

editorial

16 quilòmetres vam fer diverses etapes del Camí del Nord. Vam dormir a Pobeña, Castro Urdiales, Laredo, Noja, Güemes i Santander. Totes les tardes teníem temps per dur a terme la formació ja programada des d'Alemanya i també preparada per les mateixes voluntàries. L'últim dia vam anar fins a Durango per ser acollits pel diaca Gonzalo Eguía Cañón i la seva família. Vam fer nit al monestir de les Clarisses de la localitat. Vam poder compartir la tarda amb joves de Durango i també amb la Leire Sarachaga, amiga nostra i traductora habitual del butlletí. Va ser un final bonic d'una setmana inoblidable.

En aquests dies de Camino vam tenir temps per caminar en silenci, per dialogar, per riure, per menjar junts i també per conèixer altres pelegrins. La salutació entre els pelegrins és molt senzilla: "bon Camí!". Impressiona desitjar-se mútuament un "bon Camí!" amb altres pelegrins que no coneixes. Impressiona fer una experiència tan senzilla però tan profunda com compartir amb altres persones la senzillesa i la grandesa de la vida: tots som en camí, tots anhelem ser més i millor en humanitat, en amor. Després d'aquesta primera experiència volem que aquests 8 dies de convivència al Camí de Santiago a Espanya formin part del programa ordinari de formació dels nostres voluntaris.

En aquest número trobeu un interessant article del Lluís Serra Llansana així com la presentació de les quatre voluntàries que aquest curs 2012-2013 són a Perú (Anne i Lara) i a Panamà (Judith i Elena). Bon Camí!

Édison Fañanás Lanau

SUPERAR EL DESENCANTAMENT

Distingir el que és permanent del que és transitori, la veritat de l'engany, l'amor de l'egoisme, la llibertat de l'esclavitud, Déu de la idolatria

Vivim una època de desencís. La crisi actual, a tots els nivells, ho accentua. Les grans esperances s'han marcit. Els grans relats han perdut consistència i només queda espai per a l'anècdota. Els monoteismes s'han esquerdat i s'han trencat en mil trossets d'idolatries sense límit. Les lluites polítiques i socials es revelen inoperants. Els seus triomfs decauen ja en un primer moment. La decepció i la desil·lusió sorgeixen per tot arreu. L'esperança perd els seus arguments. L'estat del benestar s'enfonsa en les arenes movedisses. Els homes i les dones vaguen en la seva vida sense el sentit que els proporciona treballar per una causa justa. Mentrestant, moltes persones es distreu amb els aparells tecnològics i transiten per les xarxes socials en una recerca difosa sense saber ben bé què.

En una entrevista radiofònica, el conductor del programa em va preguntar què es podia fer per superar el desencís. Li vaig respondre: «Primer cal saber per què una persona s'ha encantat per alguna cosa i què ha passat per què s'hagi produït el des-encantament.» S'arriba a la decepció quan algú s'encanta pel que és secundari, el que és superflu, el que és transitori, el que és banal. En aquest cas, tard o d'hora es cau en el desencantament perquè res intranscendent no pot oferir alguna cosa que ompli la vida de sentit. Passa, de vegades, que algú es pot encantar per projectes que valen la pena i hi posa moltes expectatives. Aleshores, si aquestes no es compleixen, arriba la desil·lusió. El desencantament prové, en aquesta ocasió, de la manera d'afrontar les situacions de la vida. Es paga un preu per la pèrdua de realisme. Els altres no tenen l'obligació de complaure'ns en la realització dels nostres somnis personals. Finalment, si una persona s'encanta pel que és essencial i ho afronta amb lliura-

pensaments

ment sense buscar-se ell mateix no pot arribar mai al desencantament.

Quines realitats gaudeixen d'aquest marxamo essencial? Si algú s'encanta per la bellesa física d'una persona, potser amb el pas del temps caurà en el desencantament quan els trets perdin la frescor o per qualsevol altra raó. El protagonista de la pel·lícula *Damage* [Ferida] de Louis Malle (1992) destrueix la seva família i enfonsa la seva carrera quan s'apassiona per la xicota del seu fill. Quan tot està perdut, expressa el seu últim record: «Només la vaig veure una altra vegada. La vaig veure accidentalment a l'aeroport, quan canviava d'avió. Ella no em va veure. Estava amb el Peter. Portava un nen. No era diferent de les altres.» La darrera frase és demolidora. Valia la pena haver-se encantat així per engegar-ho tot a rodar? En canvi, encantar-se per la bellesa, i saber-ne rastrejar les empremtes per tot arreu, no condueix mai a la decepció. Es tracta de saber distingir el que és permanent del que és transitori, la veritat de l'engany, l'amor de l'egoisme, la llibertat de l'esclavitud, Déu de la idolatria. El primer captiva quan s'arriba al fons. El segon atrau mentre funciona, però, tard o d'hora, es cau en el desencantament, que tenen tots els ingredients d'una pèrdua. Cal fer un dol. Com sant Francesc de Borja que, quan va descobrir els efectes de la mort en l'emperadriu Isabel de Portugal, va exclamar segons una tradició: «No servir mai més un senyor que es pugui morir.» Obrir-se a les realitats que proporcionen sentit a la vida és una manera de vacunar-se contra el desencantament. Les temptacions de les promeses fàcils sempre assetgen. La publicitat, com els encantadors de serps, sap com seduir-nos i capturar-nos per caure al parany. En canvi, el que és essencial té el segell de l'eternitat, davant de la qual cosa no hi ha desencantament possible.

Lluís Serra Llansana
("Catalunya Cristiana", 13/05/2012,
amb permís de l'autor)

UN ANY ESPECIAL DAVANT MEU

Les voluntàries 2012-2013 es presenten

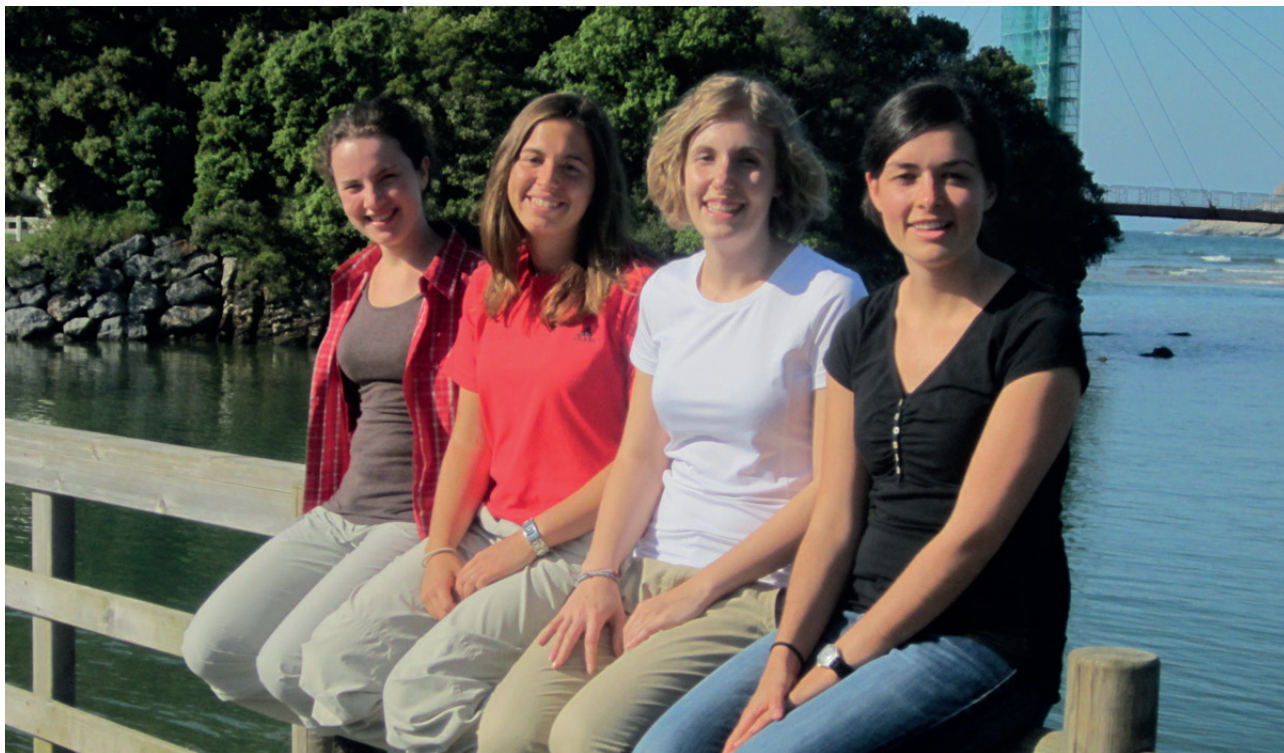
ELENA (PANAMA)

Em dic Elena Fenchel i tinc 19 anys. Visc en un petit poble de la Selva Negra, on realment em trobo a casa. De moment estudio en un Institut d'Economia i al final de juny faré la meua prova de Selectivitat. A partir de principis d'agost passaré un any a la capital de Panamà enviada per l'associació Claim for Dignity per col·laborar amb la institució dels Mercedaris del Chorrillo. Sempre he admirat aquelles persones que renuncien a les comoditats i a les seguretats de la cultura occidental per viure i dedicar-se activament a altres persones in situ. Ara em sembla ser el punt adequat per emprendre la marxa a un país estranger amb una cultura i idioma diferents on pugui aportar les meves qualitats i alhora, per aprendre coses noves. Davant meu tinc un any on puc dedicar el meu temps a projectes, a poder realitzar idees o simplement regalar-lo a altres persones, la qual cosa m'alegra enormement. Amb el coneixement i la confiança en el fet que també en la llunyania m'acompanya i em guia el meu Pare celestial, m'agradaria poder enfrontar-me a nous desafiaments, corregir els meus punts de vista, assumir possibles decepcions així com temors i enyorança, deixar-me inspirar, i sobretot, portar una mica d'amor al món.

experiències

JUDITH (PANAMA)

El meu nom és Judith Schnurr, tinc 19 anys i fa poc he superat amb èxit la meua prova de Selectivitat. Visc a Schlaitdorf, una petita localitat entre Tübingen i Nürtingen, allà vaig néixer, em vaig criar i vaig passar una infantesa molt feliç. Després de deixar enrere el capítol de l'escola, tinc moltes ganes d'emprendre nous camins i conèixer altres parts del món. Per això espero començar aviat el meu voluntariat a Panamà l'agost del 2012. En la institució dels Mercedaris del Chorrillo a la Ciutat de Panamà viuré i treballaré un any sencer. Crec que aquesta experiència és molt enriquidora i que pot marcar molt la personalitat d'un ésser humà. Entretant, l'agost i el vol s'aproximen cada vegada més i això desperta en mi sovint sentiments molt contradictoris. Per una part significa aquest any un pas cap a la incertesa d'anar a un país totalment nou amb una cultura i una llengua diferents. A més, aquest pas implica que hauré de deixar tots els meus amics, les meves relacions i la meua família durant un any, la qual cosa amb seguretat em costarà treball. D'altra banda, em dirigeixo a aquest nou començament increïblement alegre i esperançada. M'alegra el poder conèixer la forma de vida i la cultura de Llatinoamèrica i veure com viuen les persones en altres parts de la Terra. M'alegra poder viure aquell temps sense els estàndards de vida europeus, integrar-me a una comunitat totalment diferent i entaular noves amistats. A



Judith, Lara, Anne i Elena (d'esquerra a dreta) al Camí de Santiago a Espanya.

més voldria aportar alguna cosa amb les meves habilitats, i sobretot, ser allà pels nens i adolescents de la institució dels Mercedaris del Chorrillo, que provenen sovint de condicions difícils. Estic expectant per veure els desafiaments, experiències i circumstàncies que m'esperen a Panamà!



Elena i Judith (dreta) amb les noies de la residència

LARA (PERU)

Hola, sóc Lara Hönig i tinc 19 anys. Aquest any he fet la meua prova de Selectivitat a l'institut Robert-Bosch a Langenau i a partir del juliol viuré un any a Arequipa, al Perú, per fer un voluntariat. Em vaig entusiasmar quan vaig participar del projecte de col·laboració del nostre institut a Alemanya amb l'escola primària I.E. Villa Independiente en un barri pobre d'Arequipa. Ja que després de la prova de Selectivitat sempre vaig voler marxar a l'estranger i fer una cosa que tingués sentit -perquè m'agrada treballar amb nens-, m'alegro enormement que arribi l'any que ve, i tinc molta curiositat per les experiències que viuré allà, per les persones que coneixeré i per la cultura estrangera que viuré...

ANNE (PERU)

Hola, em dic Anne Laible i tinc 18 anys. Estic fent actualment la meua prova de Selectivitat a l'institut Robert-Bosch de Langenau i a partir del juliol viuré durant un any a Arequipa,

experiències

al Perú, per realitzar un voluntariat. El consell dels alumnes de l'institut Robert-Bosch manté des de l'any 2008 una col·laboració escolar amb una escola a Arequipa, i a més manté allà un menjador que supervisa l'ONG Claim for Dignity. A través del meu compromís amb el consell dels alumnes he pogut conèixer intensament el projecte i ha crescut el desig de recolzar-lo incondicionalment passant un any allà. A més, m'agrada molt treballar amb nens, que serà la major part del treball al Perú. Per això he enviat la meua sol·licitud per a aquest servei. Tinc molta curiositat per la cultura peruana, les persones d'allà i per les noves experiències que m'esperen. M'alegro que arribi aquest any impressionant i de poder experimentar aquesta cultura de primera mà.



Anne (esquerra) i Lara reparteixen l'esmorçar a l'escola de Villa Independiente

Traduccions: Rosa Herrero, Édison Fañanás Lanau

Edita Clam per la Dignitat

Dipòsit legal: B-21.860-2004

C/Pare Miquel de Sarrià 8

E-08034 Barcelona

Tel. (+34) 932 039 772

Registre Assoc. Generalitat:

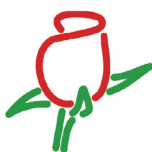
Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona

NIF: G-63.112.189

C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org

www.clamdignitat.org



info@evivo.org

www.evivo.org

evivo e.V.

eingetragener gemeinnütziger Verein

Köhnerweg 8

D-72072 Tübingen

Te.: (+49) (0)7071 / 5683533

Kontonummer: 7024710500

GLS Bank (BLZ 430 609 67)

Vereinsregister Nr. 1870

Amtsgericht Tübingen